

Forslag

til

Lov om ændring i lov om tinglysning.

Fremsat den 3. oktober 1962 af *justitsministeren*.

I lov nr. 111 af 31. marts 1926 om tinglysning foretages følgende ændring:

§ 54 affattes således:

„Loven gælder ikke for Færøerne eller Grønland. Bestemmelsen i § 30 finder dog

anvendelse med hensyn til erstatning i henhold til de bestemmelser i lagtingslov om tinglysning, der svarer til §§ 31, 32, 34 og 35.“

Bemærkninger til lovforslaget.

Efter § 54 i tinglysningsloven af 1926 gælder denne lov ikke for Færøerne, men det skal ved særlig lov bestemmes, i hvilken udstrækning dens bestemmelser skal gøres anvendelige på øerne.

En sådan særlig lov er ikke gennemført.

I henhold til lov nr. 137 af 23. marts 1948 om Færøernes hjemmestyre er tinglæsningsvæsenet på øerne ved lagtingsvedtagelse nr. 15 af 13. maj 1948 overtaget som færøsk særanliggende. Dog er administrationen af tinglæsningsvæsenet også efter overtagelsen blevet varetaget af sorenskriveren (dommeren) på Færøerne, og tinglæsningsafgifterne er fortsat oppebåret af statskassen.

På grundlag af den betænkning, som i 1955 blev afgivet af det af statsministeriet i 1953 nedsatte færøske realkreditvalg, har lagtinget i maj 1962 vedtaget et forslag til lagtingslov om tinglysning, som den 16. august 1962 er stadfæstet af landsstyrets formand.

Bortset fra nogle mindre afvigelser, der er begrundet i lokale færøske forhold, er lagtingsloven

om tinglysning i overensstemmelse med tinglysningsloven af 1926. Lagtingsloven indeholder således i §§ 31, 32, 34 og 35 regler om erstatning for tab i forbindelse med tinglysningsvæsenets virksomhed, som ganske svarer til reglerne i §§ 31, 32, 34 og 35 i loven af 1926. I den sidstnævnte lovs § 30 bestemmes, at erstatningen udredes af statskassen, at den fastsættes af domstolene, og at sag derom anlægges ved landsretten og rettes mod tinglysningsdommeren i den pågældende retskreds på det offentlige vegne. En tilsvarende ordning bør gælde for Færøerne; det bemærkes herved, at der ikke ved lagtingsloven om tinglysning sker nogen ændring i de gældende regler, hvorefter tinglysningen varetages af sorenskriveren, og tinglysningsafgifterne tilfalder statskassen. Det må imidlertid, uanset den ovenfor omtalte lagtingsvedtagelse af 13. maj 1948 vedrørende tinglæsning, antages, at en sådan ordning kun kan gennemføres ved rigslov. Dette er baggrunden for det foreliggende lovforslag.